

Pigegymnastik

Charlotte og Tina slås om at være klassens leder. En konkurrence skal afgøre lederskabet.

Første del

"Tina, Charlotte, I ved godt jeg ikke vil have, at I slås."

De to piger stirrede ned i gulvet. De havde blussende kinder og håret i uorden efter at have trillet rundt i græsset på skolens boldbane. Der var græs på deres skoleuniformer.

"Det her er en pigeskole og ikke noget karatecenter for supergirls," fortsatte jeg. "I er lige stolte og lige uvillige til at indordne jer. Men nu skal det være slut, jeg vil have ro i klassen. Denne gang bestemmer jeg en kamp mellem jer efter mine regler, så bliver det afgjort hvem der er nummer et, og hvem der er nummer to."

Pigerne skulede til hinanden. Begge lige kampivrige. De øvrige piger i klassen sad tavse.

Som forstanderinde på en pigeskole for velhavende forkælede piger i ti til fjorten års alderen, havde jeg nok at se til. Pigerne kom fra de store byer, de blev sendt til min skole af forældre med mange penge og ikke ret meget tid. Det gav mig muligheder for at drive min egen særlige pædagogik. Ingen vidste hvad jeg

havde planlagt for Tina og Charlotte, men alle vidste om den indbyrdes konkurrence mellem dem om at være klassens leder. Det lignede næsten had. Sådan som tolvårige små gudinder kan hade hinanden.

"Vi går ned til boldbanen," sagde jeg.

Jeg lod klassen stimle sammen ved boldbanens rækværk.

"I tror begge to at I er sejere end den anden. Det skal vi have en ende på her hvor alle kan se det."

Af de to kombattanters ansigtsudtryk fremgik med tydelighed at begge følte, de kunne vinde, uanset hvad jeg foreslog.

"Dette er indsatsen; vinderen af konkurrencen er den sejeste af jer. Lige som i naturen. Vinderen er alfa, taberen er beta. Vinderen bestemmer hvilken straf taberen skal have. Hele klassen må straffe taberen. Taberen bliver derefter tjener for klassen resten af året. Er I med?"

Gudinderne nikkede med sammenpressede læber. Der var dødsens stille. Alle pigerne tænkte på hvad der skulle ske med taberen. Der var rigeligt at hævne uanset hvem der tabte.

"Tag trusserne af piger!"

Chokerede gisp lød fra alle.

"Her? Udendørs?"

"Konkurrencen er forbi om et øjeblik hvis en af jer stadig har trusser på om tredive sekunder."

Små hænder for ind under skoleuniformernes skør-

ter, små bomuldstrusser gled ned ad slanke pigelår, små fødder trådte på de små bomuldsstykker for at trække dem fri.

"Sæt jer overskrævs på rækværket med front mod hinanden."

Det var det jeg havde forberedt. Tina og Charlotte var lige store. Pigerne kunne lige akkurat stå med et ben på hver side af rækværket, når de stod på tæer. Rækværket var et tykt stålrør. Pigerne skørter var gledet op så man kunne se deres nøgne hofter, nu da trusserne var væk.

"Helt tæt til hinanden," kommanderede jeg.

Modvilligt rykkede pigerne frem så deres små bryster kom i nærkontakt. De stirrede vredt og og forundret hinanden i øjnene.

"Hænderne på ryggen."

Jeg fremtog et par snore medbragt til formålet og bandt deres hænder på ryggen. Dernæst en snor om livet på dem begge to. Kvikt strammede jeg den, og NU sad de helt tæt med ansigterne pressede mod hinanden skønt de prøvede at vride hovederne væk. Bryster og maver stødte sammen.

"Læberne mod hinanden," kommanderede. "Et ordentligt kys. Den som ser væk, har tabt."

De to små nymfer skød tøvende læberne frem til der var kontakt.

"Dette er en simpel konkurrence. Når jeg siger til, løfter I fødderne fra jorden uden at holde op med at

kysse. Den første som sætter fødderne ned eller drejer hovedet er en kylling. I kan støtte knæene mod de lodrette rør lige under jer så I ikke vælter.

Mine ord udløste flere chokerede gisp og derefter flere fnis. Alle pigerne indså hvor det kolde, glatte stålrør ville befinde sig om et øjeblik.

"Parat! Start! Nu!"

Fire knæ blev bøjet, to sæt hofter sænkede sig forsigtigt, to kroppe lænede sig frem for at læberne ikke skulle slippe. Hadet i øjnene var intenst. Mere og mere vægt blev koncentreret på pigernes kønsdelene mens de bøjede fødderne bagud til de slap jorden. Begge indåndede den varme, fugtige luft fra rivalindens mund. Snart kom de første undertrykte grynt. Gryntene blev til støn mellem stramme læber. Ingen af dem ville være den første til at give slip. Kroppene dirrede mens beslutsomhed brændte i øjnene, og smerten trak sved frem på deres kønne ansigter. Frygten for at tabe afløste viljen til at vinde. To hjerter bankede, men ikke for hinanden.

Anden del

Tina og Charlotte var låst fast i fælles knibe. Ved at samarbejde ville de have haft en chance for at sætte fødderne ned samtidig, men der var ingen fælles vilje mellem dem. Deres kæber bevægede sig, mundene var tæt sammenpressede. En fornyet indsats greb grebet dem. Ikke så meget mod den smertefulde og yd-

mygende position, men for at få modstanderen til at give op. Deres tunger kæmpede mod hinanden i en skjult brydekamp. De kunne lige så godt være et par intime elskende.

Tina udstødte et hyl og satte fødderne ned. Tårer løb ned ad hendes kinder idet hun sugede luft til sig i dybe drag.

"Hun bed min tunge!"

Tina stak tungen ud, og jeg kunne se et par tandmærker. Charlotte rettede sig op.

"Og hvad så? Jeg vandt!"

"Bed du hende?" Spurgte jeg. Charlotte skiftede fra at hive i snorene til at se på mig, - sød og med et fåret udtryk.

"Jah."

"Okay piger, der var ingen regler om tænder, men dette var tænkt som en konkurrence i at være mest sej."

"Jeg vandt! Hun skal straffes!"

"Du snød," snøftede Tina.

Pludselig fik jeg verdens bedste ide. Det var ikke forberedt, men jeg havde taget forskellige rekvisitter med, just in case, som man siger. Jeg løsede lændesnoren og fik pigerne skubbet fra hinanden. Med et par ekstra snore bandt jeg deres ankler til de lodrette rør nær ved jorden. Et par tørklæder, som jeg også havde medbragt, blev bundet for øjnene af de to kombatanter.

"Stille Piger!" sagde jeg. "Tina tabte, så hun skal have sin straf. Men Charlotte snød, så hun skal have nøjagtig den samme straf!"

Klassen jublede, og tørklæderne for Charlottes og Tinas øjne gav de andre piger mod til at tage over. Anonymitet er en fantastisk hjælp når der skal uddeles uretfærdige straffe.

"Det er ikke fair!" hylede Charlotte.

Jeg ville godt sikre mig hvilken retning tingene udviklede sig i. Derfor åbnede jeg bælterne i deres skørter og fjernede skørterne. Trusserne havde de jo selv fjernet.

"Wauw!" hviskede nogen mens resten grinede. Charlotte og Tina var ikke særligt populære!

Det var et lækkert syn; de to 12årige små super-girls stod på tæer med nøgen underkrop. Deres næsten hårløse kusser hvilede på det glatte jernrør mens de strakte benene og vrikkede for at finde en mere komfortabel stilling.

"Værsgo'," sagde jeg. "Lad dem stå så længe i gider og betal dem tilbage for deres drillerier."

Hele flokken stimlede sammen om Charlotte og Tina.

Tilbage på mit kontor åbnede jeg vinduet og hørte latter og hyl fra boldbanen. Det blev ved en hel time, men næste dag og resten af skoleåret var de to tøser stille og velopdragne.